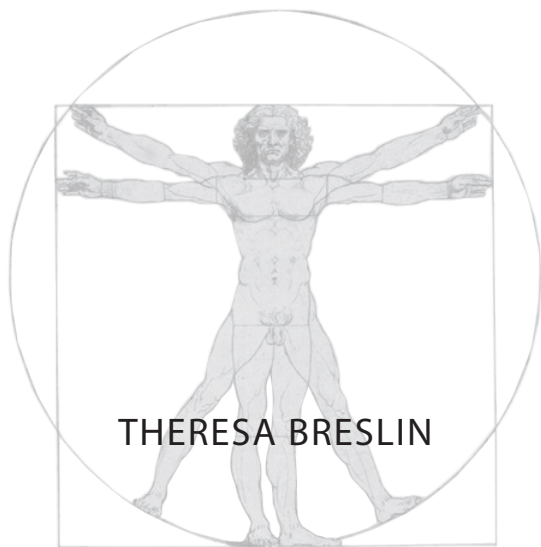

MEDICI MÜHRÜ

Theresa Breslin

MEDİCİ MÜHRÜ

THERESA BRESLIN

 tudem®

© 2008, Tudem • Cumhuriyet Bulvarı No: 302/501 35220 Alsancak - İZMİR
metin hakları © Theresa Breslin 2006

İlk basım 2006 yılında, İngiltere’de “The Medici Seal” adı ile Random House Children’s Books’un bir markası olan Doubleday tarafından gerçekleştirilmiştir.

Yazar: Theresa Breslin

Türkçeleştiren: Arif Cem Ünver

Kapak Tasarımı: Deniz Alaylı

Yayın Yönetmeni: İlke Aykanat Çam

Editör: Gökçe Mine Olgun

Dizgi - Grafik: Tudem

Baskı: Ertem Matbaa • 0 312 284 18 14

Birinci Basım: Kasım 2009 (3000 adet)

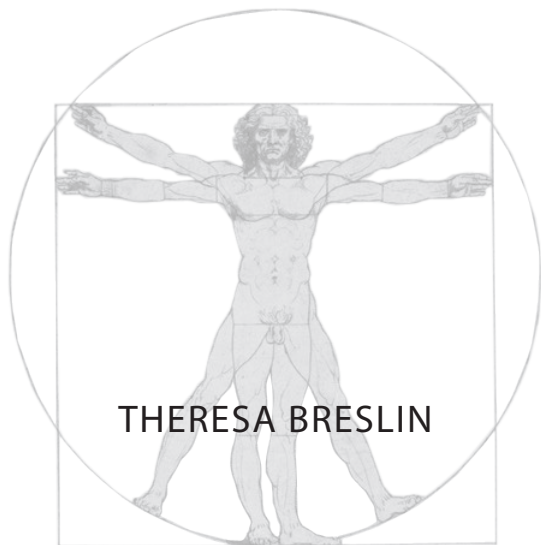
ISBN: 978 - 9944 - 69 - 310 - 3

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

www.tudem.com

MEDİCİ MÜHRÜ

 tudem®

Laura için

YAZARIN NOTU

Rönesans İtalyası

Rönesans Dönemi'nde İtalya, tek bir ülke değildi. Farklı bölgelerinde çeşitli şehir devletleri bulunan bu yarımada'nın güneyinde Napoli Krallığı yer alıyordu. Hem Fransa hem de İspanya, bu krallık üzerinde hak iddia ettikleri için, İtalyan toprakları bu iki ülke ordusunun işgali altındaydı. İtalya'nın kuzey sınırındaki güçlü Venedik Cumhuriyeti de yeni fetih arayışları içerisindeydi.

Romagna'yı da kapsayan merkezi bir bölge üzerinde yetke sahibi olan Papa, sadece ruhani değil dünyevi konularda da söz sahibiydi.

İtalyan şehir devletlerinde hâkimiyet, varlıklı ve nüfuzlu ailelerin elindeydi; bunların önde gelenlerinden biri de Floransalı Medici ailesiydi. Medici himayesi, özellikle Muhteşem Lorenzo'nun sanatçılara olan katkısıyla kültür ve sanat çağını destekledi. Ancak 1494'te, yani Lorenzo öldükten yalnızca birkaç yıl sonra, Medici ailesi Floransa'dan sürüldü.

İSVİÇRE

FRANSA

Milano • Kestra
Pavia

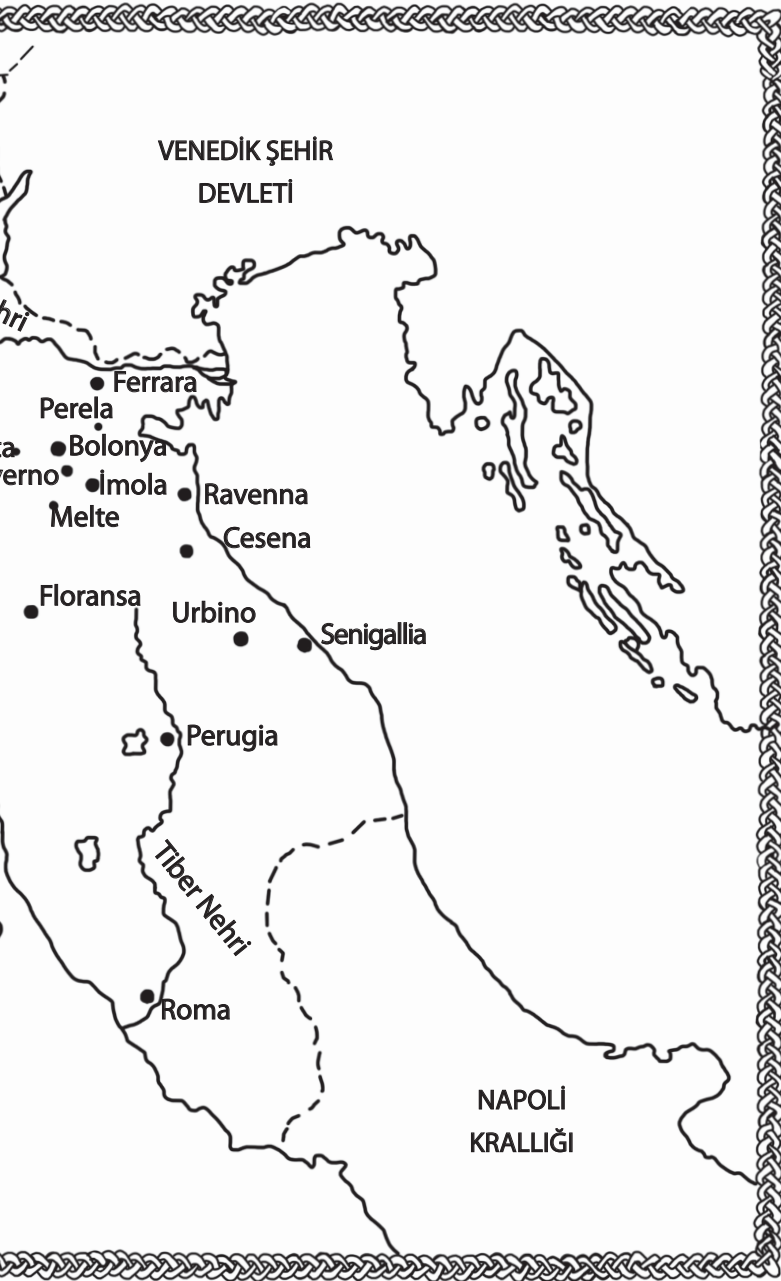
Po Ne

Castel Bart
Av

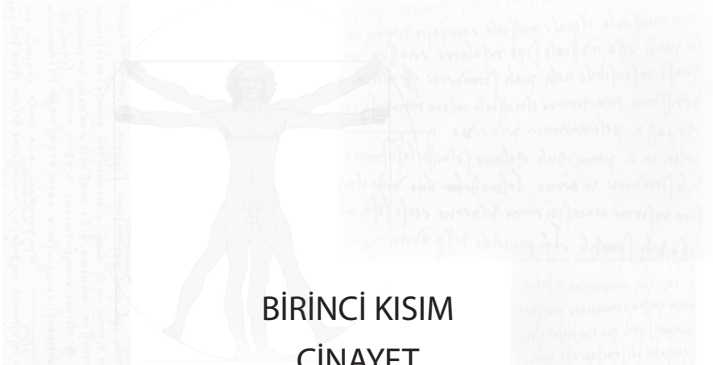
İtalya 1502

K

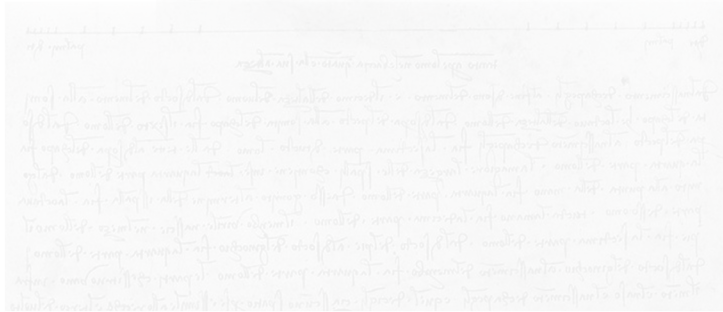

BİRİNCİ KISIM CİNAYET

İtalya, Romagna'da,
1502 yazı

Birinci Bölüm

İlk darbeyi başımın yan tarafına aldım.

Sendeliyor, neredeyse yere düşecek gibi oluyorum.

Sandino, ayaklarının dibinde yatan ölü adamın üzerine basarak ilerliyor. Az önce o adamı öldürüşünü izledim. Şimdi de benim canıma kastediyor.

Geriye doğru tökezliyorum.

Sopasını çıkarıyor, hızlıca karnıma vuruyor.

İki büklüm bir halde, kayalıklara tırmanıp ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

Kızgınlıkla homurdanarak beni takip ediyor.

Çaresizce etrafıma bakıyorum. Arkamda ve altımda, olanca taşkınlığıyla akan nehirden başka bir şey yok.

Sandino sırtıyor. “Kaçacak yerin yok, çocuk.”

Kolunu kaldırıyor. Sopasını bir kez daha savuruyor.

Bir sonraki darbesinden kaçmak için kafamı hızla geri çekiyorum. Islak yüzeyde ayağım kayıyor.

Sandino lanet okuyor.

Düşüyorum.

Soğuk suyun verdiği ani şok.

Ve nehir beni içine alıyor.

Akıntı bedenimi hırpalıyor, giysilerimden yakalıyor, bacaklarımdan çekiştiriyor. Fazlaca su yutmama rağmen başımı su üstünde tutup yüzmeye çalışıyorum. Akıntı beni açgözlü pençesine almış biçimde sürüklerken çırpınırlarım hiçbir işe yaramıyor. Ne yapıp edip nehrin kenarına ulaşmaya çalışmalıyım. Başka çarem yok.

Ama gücüm tükeniyor. Başımı yukarıda tutamıyorum.

Sonra, duyduğum ses beni dehşete düşürüyor. Bu bir çağlayan.

Ses giderek yükselirken su da hızlanıyor. Ölümle aramda saniyeler var. Son bir çaba ile kollarımı havaya kaldırıp yardım çığlıkları atıyorum. Çağlayandan aşağıya düşüyor, azgın ve köpüklü suya çakılıyorum.

Gürültüyle çalkalanan su kütlesi, beni ezerek dibe itiyor. Bir girdaba yakalanmış durumdayım ve bu ölümcül gücün elinden kurtulamıyorum. Yüzüm yukarıda, ağzım olabildiğince açık, umutsuzca nefes almaya çalışıyorum. Yukarıdan akan su görüşümü engelliyor. Darmadağınık bir gökkuşağı. Ötesinde ise ışık ve hayat. Gözlerim beynimde gürüldüyor.

Şimdi kendimi çok yüksek bir yerden görür gibiyim. San ki aklım vücudumu başka bir boyuttan seyrediyor. Bu dünyadan kopup başka bir yere gitmiş gibi aşağıya bakıyorum ve on yaşındaki bir oğlanın çırpına çırpına ölüşünü izliyorum.

Çırpınma. Nefes alma. Artık hiçbiri yok.

Parçalara ayrılmış bir ışık ve zifiri karanlık.

İki el başımı kavırıyor.

Hiçbir şey görmüyor, hiçbir ses duymuyorum. Burun deliklerimden hiçbir koku girmiyor. Ama dokunuşları hissediyorum. Çenemin altını ve alnımı sıkıca tutan uzun parmaklar... Ağzımın üzerine kapanan bir ağız, çok usulca... Dudaklarımı dudaklarıyla örtüyor. Bütünüyle. Nefesiyle bana hayat öpücüğü veriyor.

Göz kapaklarım açılıyor. Beni küçümseyen bir erkek yüzü.

“Adım Leonardo da Vinci,” diyor adam. “Yoldaşlarım seni nehirden çıkardı.”

Beni pelerinle kat kat sarıyor.

Gözümü kırıyorum. Gökyüzünün o soğuk, acı veren mavisi gözlerimi yakıyor.

“Adın ne?” diye soruyor adam.

“Matteo,” diye fısıldıyorum.

“Matteo.” Sesi her hecenin etrafında kıvrılıyor. “Güzel bir isim.”

Yüz hatları bulanıklaşıyor. Öksürüyor, su ve kan kusuyorum. “Öleceğim,” diyerek ağlamaya başlıyorum.

Eliyle yanaklarımı siliyor. “Hayır,” diyor. “Yaşayacaksın, Matteo.”

Bana Matteo diyor.

Çünkü o beni çağlayanın altından kurtardığında, yarı boğulmuş durumda olmama rağmen, gerçek ismimi söylemeyecek kadar zihnim açıldı ve ağzıma gelen ilk isim Matteo olmuştu.

O andan sonra ona, hakkımda anlattığım hemen her şey tıpkı bu isim gibi, yalandı.

Kurtarıldığım gün, beni kurutabilmek için iki yoldaşıyla birlikte çağlayanın yanında küçük bir kamp ateşi yaktılar. O yerden mümkün olduğunca uzaklaşmayı tercih ederdim; ama seçme şansım yoktu. Başım Sandino'nun darbesiyle çatlamıştı ve bırakın yürümeyi, ayakta bile duramıyordum. Beni kürklü pelerine sardılar ve yaktıkları ateşin yanına yatırdılar. Yazın sonlarıydı. Hava pek soğuk değildi ama günler kısıyor, güneş giderek etkisini yitiriyordu.

“Zingaro?”

Yoldaşlarından daha kilolu olanı ateşe çalı çırpı atarken, onların dilinde “çingene” anlamına gelen bu kelimeyi söyledi.

Leonardo adındaki adam bana doğru bakarken gözlerimi kapadım: “Onlara benziyor ama belki de...”

Pelerininin üzerinde yatmakta olduğum üçüncü adam başını iki yana salladı. “Güneye göç eden gruptan olabilir. Göçebelerin Milano’ya girmesi artık yasak; her çeşit hırsızlık ve düzenbazlıkla suçlanıyorlar.”

Şişko adam, “Bolonya’da bir çingene kampı var,” dedi. “Buraya fazla uzak değil.”

Bunu duyunca gerildim. Bolonya, halkımın bu kışı geçirmek için yerleşeceği yerd. Eğer bu adamlar çingene olduğumu anlarırsa beni onlara götürmeye karar verebilirlerdi. Bu durumda da tanınır, içtenlikle karşılanır ve aralarına kabul edilirdim. Ama Bolonya’ya gitmek istemiyordum. Sandino adlı caninin, yaşıyor olmam ihtimalini göz önünde bulundurması durumunda ilk bakacağı yerlerden biriydi orası. Hatta oraya sığınabileceğimi düşünüp şimdiden birini yollamış bile olabilirdi. Gidecek başka bir yerim olmadığını sanacak, ortaya çıktığım anda beni yakalayıp ona, liderlerine götürmeleri için aşağılık adamlarından bazılarını görevlendirecekti. Sandino’nun o iri sopasıyla vurduğu ve nehre düşüp sürüklenmeme yol açan darbeyi hatırlayınca titredim.

Hava üfleyerek ciğerlerimdeki suyu çıkarmış olan Leonardo, “Ufak tefek bir oğlan bu, ama bu durum, yeterince iyi beslenememiş olmasından kaynaklanıyor olabilir,” dedi. “Birazdan, uyanıp bize anlatacaklarını dinleyince, yasaklılardan biri olup olmadığını anlarız.”

İşte o an, onlara kökenimi söylememem gerektiğini anladım. Boğulmak üzere olan bir çocuğa karşı şefkat göstermiş olabilirlerdi ama ırkıma karşı önyargılıydılar.

Göçebeler pek çok ülkede bilinirler. Usta nalbantlığı-mız, sepet örme ve metal ustalığı işlerindeki becerimiz ve geleceği okuma yeteneğimiz meşhurdur. Bu son saydığım yetenek biraz kuşkulu da olsa, para karşılığı bir insanın yazgısının okunması istendiğinde, bir çingene de herkes kadar o kişiyi gelecekte nelerin beklediği konusunda doğru tahminlerde bulunabilir.

Büyükannem bu işi çok iyi yapıyordu. Hoşsohbet olduğu için, onunla konuşan herkes kısa bir süre sonra ona düşündüğünden çok daha fazlasını anlattığını fark ediyordu. O da tıpkı bir terzinin müşterisine uygun elbise dikmesi gibi, karşısındakinin durumuna uygun tavsiyeler veriyordu. Zaten büyükannem gerçek bir şifacıydı. Bedenin ve ruhun hastalıklarından anlıyordu. İnsanları genellikle karşılıksız aşk, yalnızlık ve yaşlanma korkusu gibi insana has acılar hasta ediyordu.

Derdine derman arayan birçok kişi ona geliyordu. Kişiyi hasta eden şeyi mistik sezgileriyle değil, gökyüzüne bakarak hava tahmini yapmak veya ağaçları inceleyip mevsimleri söylemek kadar basit gözlemler yoluyla buluyordu. İnsanın yalnızca dikkatli bakması ve gördüklerini yorumlaması yeterliydi.

Gözlerinin akı hafifçe sararmış biri, ciğerinden ya da böbreğinden rahatsız demektir ve kanının temizlenmesi için maydanoz çayına ihtiyacı vardır. Uykusuzluk ve iç

sıkıntısından şikayetçi olanlara rahatlamaları için papatya, sakinleştirici olarak ise sütlü salata suyu öneriyordu. Bir kadının kısır olup olmadığını, boynunun durumuna bakarak anlayabiliyordu. Oradaki derinin kuruması ya da kırışıp kat kat olması boş bir rahme işaret ediyordu. Gelen kadın, o daha hiçbir şey söylemeden ne istediğini bilen büyükanneme korkuyla karışık bir hayranlık duyar, rahim yollarını açmak için sedefotu iksiri bir elinde, ardıç yemişinden yapılan bir iksir diğer elinde yeni umutlarla evine giderdi.

Gelen genç kızlar ise genellikle gerçek aşklarının kim olduğunu öğrenmenin bir yolunu arıyorlardı. Onlar da yastıklarının altına koymaları için civanperçemi sapları ve uyumadan önce söylemeleri için de birkaç kelimeyle ayrılırdı:

*Bir ot biter Venüs'ün ayaklarının dibinde,
Gerçek adı Civanperçemi,
İzin ver bu gece göreyim rüyamda,
Gerçek aşkımlı, sevgilimi.*

Büyükannem bütün bunları ve doğanın diğer birçok sırrını biliyordu.

Öleceği zamanı da bilmişti.

Bu, geleceği görme gücüne sahip olduğundan değildi. Daha çok, kalbin nasıl atması gerektiğini bilmesi ve kendi kalbinin giderek zayıfladığının farkına varması sayesinde olmuştu.

Bu tür kehanetlerin sihirle alâkâları yoktur ve Tanrı vergisi değildirler; tabii aptal olmamayı Tanrı vergisi saymazsak. Ama böyle bir yetenek başka insanlarda kıskançlık yarattığından, bir yerde çok fazla kalamıyorduk. Kasaba loncaları ve diğer tüccarlar rekabetten hoşlanmıyorlardı. Ve bizlere karşı öyle bir önyargı vardı ki herhangi bir sebepten dolayı hüküm giymediğimiz, hatta suçlanmadığımız halde bazen sadece çingene olmak, ölüm demekti.

İşte bu yüzden yalan söylemeye karar vermiştim. Kurtarıcılarımı yarı kapalı göz kapaklarımın arasından seyrederken, onlara anlatacak bir hikâyeye hazırlamaya başladım.

Paralı asker olmadıkları belliydi çünkü silah taşımıyorlardı. Atları kaliteliydi ve hızlı gitmekten çok, uzun mesafe kat etmeye yarayacak, göstermelik olmayan dayanıklı bacaklara sahiptiler. Eyerlerine iştirilmiş av aletleri yoktu; yiyecekleri ise basit şeylerdi: peynir, ekme, meyve ve şarap. Gündüzleri seyahat edip geceleri dinlendikleri sonucunu çıkarmıştım.

Seyahat etmelerinin sebebini bulmaya çalıştım. Ağzına kadar dolu heybelerinin içinde mal veya giyecek değil, kitaplar ve kâğıtlar vardı. Gelgelelim bu insanlar tüccar değildiler ve aralarında pek de rütbe ya da sınıf ayrımı yoktu. Birbirlerinin yanında rahat davranıyorlar; ama her zaman son kararları, benim adımla son derece dikkatli telaffuz etmiş olan Leonardo da Vinci adlı adama bırakıyorlardı.

Ona daha en başından beri Maestro diye hitap etmeye başlamıştım. Daha sonraları yol arkadaşlarından biri daha

yüksek statü belirten Messer kelimesini kullanmam konusunda beni uyardığında o araya girerek, “Bana Maestro demek bu delikanlının hoşuna gidiyorsa bırakın desin,” dedi.

Benim için o hep, Maestro olmuştur.

İtalya, 1502.

Azılı bir katilden kaçan Matteo, büyük bir şans eseri Leonardo da Vinci'nin maiyetine girer. Maestro'nun zalim Cesare Borgia için yürüttüğü askerî projelere, ünlü yapıların duvarlarına yaptığı muhteşem fresklere, kadavra incelemelerine ve uçuş denemelerine tanık olur.

Ancak Matteo büyük bir sır saklamaktadır; hem Borgia hem de Medici ailesinin, ele geçirmek için öldürmekten çekinmeyecekleri bir sır...

Carnegie Madalyası sahibi THERESA BRESLIN'den fevkalade zengin ve özgün bir hikâye.

www.tudem.com